

ALŽBĚTA BÍLKOVÁ

Vítězka literární soutěže *Hvězda inkoustu*

Z KOUŘE A KAMENE

Z kouře a kamene

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Alžběta Bílková
Z kouře a kamene
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Z KOUŘE A KAMENE

ALŽBĚTA BÍLKOVÁ

 FRAGMENT

ČÁST PRVNÍ
ZLOMENÁ KORUNA

PROLOG

Vládce Severu, pán kouře a kamene, těžce kráčel ulicemi Moriganu s vědomím, že umírá. Z jeho těla pomalu unikal život, zatímco v ruce u ucha svíral mobil.

Měl dojem, jako kdyby se mu vyzváněcí tón krutě vysmíval, když dotyčný hovor stále nezvedal.

V duchu zaklel. Umělý hlas mu sdělil, že po zaznění signálu má zanechat vzkaz. Neměl čas. Znovu zkusil dotyčnému zavolat. Sevřel mobil pevněji, jako by nějakým zázrakem mohl přimět volaného, aby hovor konečně zvedl.

Nedokázal se zbavit pocitu, že je sledován. Jemné chloupky na zátylku se mu zježily, když ho po zádech pohladila neviditelná ledová dlaň. Přesto si kolem nevšiml ničeho neobvyklého či podezřelého.

Vyzváněcí tón náhle umlkl. Mobil ohlásil vybitou baterii a vypnul se. V tu chvíli by jím nejraději mrštil o zem, kdyby nepotřeboval šetřit síly.

Měl před sebou ještě notný kus cesty.

Takhle si poslední chvíle svého života rozhodně nepředstavoval. Ne snad, že by někdy příliš přemýšlel o vlastní smrti. Stejně jako každý, kdo náhle stanul tváří v tvář nevyhnutelnému konci, začal v duchu úpěnlivě prosit o čas.

Míjel drobného obtloustlého mužíka v obleku. Na kratičký moment se mužův závoj zachvěl a Cael, vládce Severu, spatřil místo jeho nohou pečlivě upravená kopyta. Na skoro lysé hlavě se mu skvěly dva drobné výrůstky, kolem kterých měl zarudlá odřená místa od častého pilování.

Když bytost Caela míjela, zvedla k němu nepřirozeně velké tmavé oči, v nichž téměř nebylo vidět bělmo. Tvor se zarazil v půlce pohybu. Ucítil, jak jeho magické přestrojení narušila Caelova přítomnost. Nyní ho každý mohl vidět v jeho skutečné podobě.

I obyčejní lidé.

Bytost ze sebe vydala přidušený zvuk podobný vyděšenému zamečení. Nejbližší člověk stál od něj jen pár desítek kroků...

Tvorův závoj se na něj znovu snesl, když se od něj Cael vzdálil. Na místě bytosti tu stál opět muž v obleku. V jeho tváři se zračila směsice zděšení a strachu. Mužík ještě chvíli hleděl za vzdalujícím se vládcem. Pak se však oklepal, otočil a co nejrychleji pokračoval v cestě.

Nebylo obvyklé, aby se pán kouře a kamene potácel po ulicích jako opilec a magie kolem něj vibrovala tak divoce, až zvedal závoje kolemjdoucím obyvatelům Šerosvěta. Na

jazyku se mu společně s železitou chutí vlastní krve začalo tvořit hořké sousto, které nedokázal polknout.

Jak se jen tohle mohlo stát? Nebyl obyčejným smrtelníkem, jehož dny byly sečteny po pár dekádách. Nikdy se nepovažoval za věčného a neporazitelného, přesto...

Měl si dávat větší pozor a nezavírat oči před blížícím se nebezpečím. Udělal chybu, za kterou dříve trestal jiné. Pokusil se změnit nastavený řád světa. Jenže ten se nerad měnil sám.

Hlava se mu náhle zatočila. Klopýtl dopředu, o krok, dva. Vrazil do mladého muže ze zamilované dvojice, která šla proti němu. Mladík k němu otráveně vzhlédl od displeje mobilu, zatímco dívka po jeho levici něco nadále švitořila, aniž by si vyrušení vůbec všimla.

Cael skrz bolestí zatnuté zuby ztěžka procedil slova omluvy. Mladík cosi zamručel, přitáhl svou přítelkyni blíž a pokračoval dál. Ona stále mluvila, on jen sklopil hlavu k rozsvícenému displeji a co chvíli na její otázky odpověděl všerhákajícím: „Hm, hmmm.“

Jeden ze čtyř pánů města v tu chvíli neměl čas příliš se zaobírat rozmarnými smrtelníky. Ztěžka se opřel o nejbližší pouliční lampu, která na ulici vrhala měkké nažloutlé světlo a neohroženě se bila s nočními stíny. Svítila na trousící se skupinky lidí i na jednotlivce, které lákala dlouhá páteční noc do klubů, barů a hospod.

Vládce Severu se čelem dotkl studeného kovu lampy. Jeho vlastní závoj se začal vytrácet a pravá podoba prosakovala na

povrch. Jeho kůže zčernala, jako kdyby ji pomazal uhelným mourem. A pak začala praskat. Cael se zatnutými zuby naslouchal tomu zvuku, když jeho kůži prokvetly tenoučké propletené žilky, jež začaly žhnout. Na hlavě pociťoval zvětšující se tíhu. Skrz lebku mu prorazil ven stříbrný prstenec koruny, která se pak dál zvedala do výše a její konce se kroutily jako větve stromů vztahující své prsty k nebesům.

Kov cinkl o kov.

Cael sykl bolestí, jak ho zevnitř sevřela ledová dlaň a pomalu začala tisknout jeho orgány – silněji, silněji, silněji... Levou rukou se chytil kovového krku lampy. Na pár okamžiků zavřel tmavě hnědé oči, které nyní začaly jasně žhnout jako řeřavé uhlíky, do nichž někdo silně foukl.

Ozval se tichý, táhlý a skřípavý zvuk. Prstencem koruny vládce Severu se začala táhnout prasklina. Jeho magie umírala spolu s ním. Nadále vibrovala okolo, čím dál víc, až se kolem něj začal vlnit chladný podzimní vzduch, naplněný pachem štiplavého kouře.

Trvalo dobrých deset vteřin, než ucítil, jak se do něj z lampy přelévá síla, která začala vibrovat tělem. Společně s ní do jeho mysli jako líná vlna klidného moře vpluly mlhavé obrazy, nesystematické a podivně zkroucené, rozostřené a pak prudce ostré, jeden následoval po druhém v rychlém sledu.

Nechal vzpomínky lampy projít svou myslí jako nesoudě scény filmu, který viděl před desítkou let. Rozlévající se bolest v jeho těle na chvíli ustala, ačkoliv věděl, že jed se neúprosně šíří dál.

Jeho zpanikařená mysl se uklidnila. Obrazy zmizely. Konečně se mohl nadechnout bez spalující bolesti v plicích. Vzduch kolem něj se pročistil. Jeho kůže zesvětlala a vyhladila se, prasklá koruna na jeho hlavě zmizela.

Lampa nad ním tiše zaskřípala, ten zvuk připomínal poslední vzdech umírajícího. A pak žárovka uvnitř vybuchla. Ochranné sklo kolem ní se rozbilo a na ulici se vysypala hrstka střepů v tomtéž momentě, kdy se duch neživé lampy vytratil do neznáma.

Ozval se překvapený výkřik. Dva nejbližší kolemjdoucí uskočili před sprškou skla.

Cael se přiměl narovnat a vyrazit, ačkoliv se mu v hlavě začaly rojit výčitky. Spěšně je zaplašil a rychle pokračoval dál, avšak s každým dalším krokem, který učinil, jasně pociťoval, že se bolest vrací zpátky.

„Můj pane! Pane Caele!“ ozval se náhle nedaleko cizí hlas. Cael zastavil a otočil se. Z protější strany ulice se k němu blížil jeden z jeho poddaných. Když přebíhal vozovku, Cael v něm rozpoznal příslušníka vodního lidu. Jeho vlasy se slabě, vlhce leskly, jako kdyby před chvílí přestalo pršet. Jeho kůže byla lehounce namodralá, za denního světla téměř průsvitná. Lépe spředený závoj by dokázal zakrýt i tyto nelidské znaky, někteří ze Šerosvěta však schválně nevytvářeli dokonalé iluze. Dávali obyčejným smrtelníkům najevo drobné, zneklidňující odlišnosti. Poněkud směšná ukázka, že i za celá ta dlouhá staletí jsou vymírající Šerosvěťané stále nadřazenými bytostmi.

Asi čtyřiaadvacetiletý mladík byl oblečený do džínů a volné kostkované košile. Měl tmavé vlasy vyholené po stranách a patku padající do čela.

Cael okamžik namáhavě tápal v paměti, aby si vzpomněl, s kým má tu čest.

„Mladý pan Rigan. Co potřebujete?“ Doufal, že jeho hlas neznel příliš sípavě. Křestní jméno si už nevybavil.

„Ano, můj pane. Aldric Rigan,“ přikývl s potěšeným pousmáním mladík, jako kdyby ani nedoufal, že ho bude vládce Severu znát. „Já... Minulý týden jsem vám posílal pozvánku na náš čtvrtční koncert ve Velké hale na Pullmanově náměstí. Víím, že máte příliš mnoho práce, ale... byl bych skutečně nesmírně poctěn, já i zbytek kapely, kdybyste se na chvíli zastavil.“

Cael mladíkova slova dokázal stěží vnímat.

„Pane? Můj vládce?“ Aldric se na něj znepokojeně podíval. „Je vám dobře?“ Poslední slova byla stažena narůstající panikou. „Neměl bych vám někoho zavolat, nebo...“

Cael jen mávl rukou a zachraptěl: „Jsem v pořádku.“

„Víte to jistě? Vážně můžu...“

„Nemám čas,“ vyštěkl na něj Cael, a aniž by se dál s mladíkem zdržoval, vyrazil znovu rychle na cestu. Teprve když ušel pár vrávoravých kroků, uvědomil si, že mohl Riganovi nařídit, aby mu dal svůj mobil. Otočil se, ale Aldric už byl dávno pryč. Cael by se musel vrátit, aby ho dostihl. Ztratil by víc času, než si mohl dovolit.

Neslyšně zaklel. Už si nepamatoval, kdy naposledy použil taková slova, a nebyl si jistý, jestli v dnešní době měla vůbec

ještě nějaký význam, přesto se mu nepatrně ulevilo. Hlavou mu probleskla myšlenka, že tenhle jazyk se možná na jeho nástupce nepřenesa a upadne v zapomnění.

Děsil se toho, co všechno bude zapomenuto a ztraceno s jeho smrtí. Pokusil se tomu zabránit, zachovat to nejpodstatnější. Nebyl si jistý, zda udělal dost. Ta představa ho naplňovala daleko větší bolestí, než jakou způsoboval jed jeho orgánům. Musel si pospíšet. Čas byl luxus, kterého se mu žalostně nedostávalo. Byl rád za každou vteřinu navíc.

Nutil se jít rovně, zatímco se mu hlavou honily nemilosrdné, temné myšlenky.

Celý jeho život, celé tohle místo, jeho milovaný Morigan... Jak to jen mohl celou dobu přehlížet? On, strážce paměti, který si vážil každé vzpomínky, ať už byla jakákoliv. Jak mohl něco takového dopustit? A nejen on, ale i ostatní páni města. Copak si ničeho za ty roky nevšimli? Nebo to snad všichni přehlíželi v blažené ignoraci, aby měli klidnější spaní a mohli si nadále namlouvat svou důležitost při rozhodování o osudu Moriganu?

Ty myšlenky ho vyděsily. Ne kvůli ostatním vládcům, ale kvůli jemu samému. Celý život o sobě měl tak vysoké mínění. Snažil se být dobrým panovníkem severních ulic – tvrdým, ale spravedlivým. Jeho lidé, jeho poddaní, měli vždycky přednost před vším ostatním.

Začala ho jímat hrůza z blížícího se konce. Nikdy si nepředstavoval, že za sebou nechá tolik neuzavřených záležitostí. Tolik slov, která neřekl.

Doufal, že alespoň jednu věc udělá správně. Jen jedinou. Děsil se však, že nebude mít dost času.

Smrt už po něm natahovala své dlouhé, neodbytné paže, na něž jeho tělo začalo slabě reagovat, aby se vyhnulo dalším nekonečným chvílím bolesti, která se krok od kroku stupňovala. Bylo to jako odolávat volání sirény. Jeho nohám se nechtělo dál. Plíce ho začaly pálit, jako kdyby s každým nádechem vdechoval čirý kouř, a jeho srdce odbýjelo poslední stovky úderů, každý další rychlejší, rychlejší a zoufalejší než předtím.

A jeho město, jeho milovaný Morigan, zůstávalo netečné a chladné. Jako kdyby se snad nemohlo dočkat jeho skonu – trestu za to, čeho všeho se dopustil.

Lidé ho mýjeli s pohoršenými či naprosto netečnými výrazy. Viděli v něm jen dalšího opilce, který zrovna vypadl z některého blízkého baru, kde nejspíš nechal veškeré své jmění. Minul ještě dva či tři obyvatele Šerosvěta, ti však spíše bázkivě než uctivě sklopili hlavy a doufali, že je nezastaví.

Nikdy by nečekal, že ve svých posledních chvílích pocítí takovou hanbu. Hanbu a hněv. Bezmocný hněv nad tím, že se svým zraněním nemůže nic udělat. Smrt už byla tak blízko, a on nemohl učinit nic jiného, než se k ní neochotně modlit. Prosit ji ve svých myšlenkách, aby mu dovolila na tomto světě setrvat ještě pár chvil, dopřála mu ještě několik minut života, aby napravil alespoň jednu, poslední věc, než navždy shoří.

Snažil se nepřemýšlet nad tím, co jeho smrt do města přinese. Co způsobí jeho rozhodnutí.

Nějaká jeho malá část byla ráda, že u všeho toho chaosu nebude přítomen. Stane se pouhou jiskrou, která zažehne mohutný plamen. I tak ho ta myšlenka naplňovala strachem. Báł se té představy víc než vlastní smrti. Ta mu nyní seděla na ramenou a dělala každý jeho krok těžší a těžší – jako by byl Atlas, který nese na svých bedrech tíhu světa. Svým způsobem to byla pravda. Jeho svět byl kolem něj. Jeho město – živelné, nádherné, věčné, nemilosrdné.

Pamatoval na chvíle, kdy jím procházel jako mladý vládce Severu. Vybavil si okamžik, kdy konečně dokázal plně ovládnout své schopnosti a pak se jen celý den procházel městem, dotýkal se jednotlivých domů, jejich hrubých silných zdí. Kdy mu jediný kámen šeptavě vyprávěl tisíce příběhů. Tehdy byl schopen zastavit se uprostřed chodníku, shýbnout se a konečky prstů se dotknout jedné z kočičích hlav, aniž by vnímal zvědavé a poněkud udivené pohledy kolemjdoucích.

Při tom doteku mu myslí začaly divoce probíhat výjevy muže, který dotyčnou kostku zatloukl do chodníku. Skrz ni cítil jeho vzpomínky, jeho emoce v ten den, části jeho bytosti, jež tam zanechal na obyčejné dlažební kostce. A pak se mu v hlavě rychleji začaly střídát myšlenky a obrazy lidí, kteří po ní prošli. V tu chvíli vnímal skrz paměť pouhého kusu kamene tolik věcí, tolik krásných a srdceryvných věcí, a její šepotavý, jedinečný hlas mu zněl v hlavě.

Tehdy poprvé pocítil, že tohle je místo, jež bude milovat víc než cokoli jiného. Skrze tohle město cítil desítky, stovky životů těch, kteří se v něm narodili, žili a umírali. Měl pocit,

že nikdy nikomu tak nerozuměl a že se nebude schopen místním přiblížit a porozumět jim víc než skrze své schopnosti.

Cael v duchu zanađával. Kéž by nebyl tak staromódní a pořídil si auto. Jenže on raději volil dlouhé procházky. Kamkoliv měl namířeno, chodil pěšky a pozoroval město kolem sebe se stejným zalíbením a fascinací, jako kdyby ho spatřil poprvé. I proto se rozhodl ve svých posledních chvílích jít pěšky místo toho, aby zvolil rychlejší městskou dopravu nebo taxík a ušetřil poslední drahocenné minuty.

Chtěl se se svým městem řádně rozloučit.

Bezděky vzhlédl k potemnělé obloze nad hlavou. Zvedl se vítr, který ho začal neodbytně tahat za cípy kabátu a pohrávat si s prameny jeho zpocených vlasů. Projela jím vlna tepla a pak žáru, žádná z nich však nesouvisela s okolním podzimním počasím. Chytil se nejbližšího zábradlí, aby šetril síly, ačkoliv cítil, že magie v něm zoufale hledá, z čeho by se mohla začít živit a zabránit tak blížícímu se konci.

Když o tom tak přemýšlel, vrávoraje přes Lafayettův most, pod kterým protékaly temné vody řeky Leigh, možná se soustředil na své město až příliš. Neměl se neustále ohlížet do minulosti a do jiných životů. Měl se zaměřit na ten vlastní, na lidi kolem sebe, na přítomnost.

K čemu však nyní byly podobné výčitky? Zbývaly mu pouhé minuty. Až moc dobře cítil, jak sval po svalu v jeho těle ztrácí svou sílu. Jeho mysl zoufale tápala a snažila se utíkat před temnotou, která ji začala zalévat.

Měl dost vlastní sebelítosti. Topil se ve vzteku sám na sebe,

ačkoliv věděl, že daleko důležitější je soustředit se na další krok, další nádech. Na cestu, kterou měl ještě před sebou. Vždycky dokázal ovládat své emoce, tak proč se mu to nyní nedařilo?

Mohl se znovu na chvíli zastavit, aby vytáhl energii z domu, z další lampy, z jednotlivých kostek chodníku či z asfaltu silnice. Byly by to však těžce vykoupené vteřiny. Nedokázal unést pomýšlení, že by zničil další část paměti města jen proto, aby on sám získal víc času. Jako vládce Severu, pán kouře a kamene, měl vždycky upřednostňovat dobro města. Zachovat jeho paměť a historii. Pokud by bral až příliš, Morigan by začal chřadnout. Umírat.

To nesměl dopustit.

Měl však neblahý pocit, že svému městu obětoval až příliš mnoho. Dal mu z vlastního života tolik, a nikdy přitom nežádal nic na oplátku. Po dnešním dni měl však dojem, jako kdyby celé ty roky žil za silným sklem, které mu znemožňovalo vidět to, co bylo na druhé straně. Vidět celou pravdu.

Jako kdyby jeho dosavadní život byl omotán lží, která mu nyní stahovala smyčku kolem krku. Tu myšlenku se pokoušel zaplašit. Musel doufat, že s jeho smrtí se to pro všechny změní. Že jeho rozhodnutí napomůže ostatním to sklo konečně rozbít, aniž by je potkal stejný osud jako jeho. Sázel všechno na bláhové naděje. Nic jiného mu však nyní už nezbývalo.

Hořce se zašklebil. Byl téměř u cíle své cesty.

Bez klíče otevřel domovní dveře vysokého domu a vešel do studené šedivé chodby, kde se vznášel vlhký pach zatuchliny

a plísňě. V rozích u stropu se pod náhlým poryvem čerstvého vzduchu jemně zavlnily pavučiny. Pokračoval dál po šedé kamenné podlaze přes dva vyvýšené schody kolem poštovních schránek k rozvrzanému výtahu. Schody by už vyjít nedokázal.

Spíš vpadl, než vešel, do kabiny. Roztřesenými prsty stiskl knoflík s číslicí čtyři a s utrpením sledoval, jak se výtahové dveře pomalu, pomaloučku zavřely a kabina líně začala stoupat vzhůru.

Nenáviděl ten bezmocný pocit, když ho zrazovalo vlastní tělo.

Druhé patro. Ještě dvě. Ještě jedno.

Na čele se mu perlil studený pot a tělo se slabě třáslo jako v horečce, ačkoliv jemu samotnému začala být velká zima. Závoj se opět zvedl a on doufal, že ho takto nikdo neuvidí, zlomeného, v pravé podobě. Po celou cestu vzhůru upíral pohled na měnící se číslice na informačním displeji, jak výtah stoupal patry domu. Přesto koutkem oka dokonale vnímal svůj odraz v zrcadle kabiny, který ještě nelichotivě zdůrazňovalo ostré umělé světlo.

Přestával cítit prsty na nohou a na rukou. Už neměl sílu se ani pokoušet je zahřát a vrátit do nich teplo, které bylo neodvratně pryč.

Výtah se konečně zastavil, dveře se otevřely a Cael se vypotácel ven. S dalším krokem se mu však podlomila kolena. Zasténal, jak jím projela ochromující bolest, a padl na všechny čtyři v potměšilé chodbě čtvrtého patra. Okolní šero ještě stupňovalo jeho beznaděj, neboť si v návalech paniky

nebyl jistý, zda neztrácí úplně zrak. Pokusil se narovnat, bolest ho však svírala tak pevně, že hodnou chvíli zůstal shrbený v pokleku, zatímco ho zalévaly vlny stupňující se agonie.

Děsil se, že nebude schopný znovu vstát. Svět se s ním prudce točil. Slepě hmátl před sebe a začal své prsty silně tisknout k chladné kamenné podlaze. Mysl mu zaplavily obrazy, tentokrát daleko divočeji, jak se s těžkým srdcem rozhodl pojmout všechno, co mohl, aby byl schopný se ještě postavit na nohy. V záplavě obrazů spatřil známou tvář a jeho srdce se prudce, bolestivě sevřelo.

Omlouvám se, příteli.

Chtěl to říct tolikrát, tolikrát předtím. Jenže ta slova nikdy nedokázal vyslovit nahlas, dokonce ani ve chvílích, kdy stál nad prázdným hrobem George Obela a otupěle zíral na kamenný náhrobek, na malou oválnou fotografii, která v něm byla zasazena do prostého rámečku.

Nechtěl jsem... Nechtěl jsem, aby se to stalo.

Kamenné dlaždice, kterých se dotýkal, se zachvěly a pak praskly. Jejich vzpomínky byly pryč.

Cizí síla se do něj vlila jako mohutná horká vlna. Jeho závoj se vrátil zpátky na své místo. Zvedl se na roztržené nohy a udělal pět, šest kroků, než stanul před šedivými dveřmi s ošlapaným nízkým prahem. Opřel se levou rukou o veřeje, zatímco pravou stiskl zvonek.

Za dveřmi bylo slyšet drnčivý, ostrý zvuk, který se odrážel jako stokrát znásobený, drásavý hluk uvnitř jeho hlavy. Tvář se mu bolestně stáhla. Navzdory přílivu síly ztěžka

oddechoval a prsty zatíнал do veřejí. Dřevo pod jeho stiskem tichounce sténalo a praskalo, špičky jeho prstů vytvářely zčernalé prohlubeniny, jako kdyby byly rozžhavené doběla. Začalo se z nich slabounce kouřit. Do chladného, vlhkého vzduchu chodby se vmísil pach spáleného dřeva.

Caela na okamžik napadla děsivá myšlenka, že nikdo nebude doma. Nebo že už tu dotyčná osoba nebydlí. To pomýšlení ho na okamžik ochromilo, div že se mu znovu nepodlomila kolena. Vážil by celou tu cestu zbytečně, jeho smrt by byla marná a magie pána kouře a kamene by se vytratila do neznáma.

Každá další vteřina drásala jeho nervy.

Konečně bylo za dveřmi slyšet šramot, zvuk blížících se bosých nohou. Ozvalo se zachrastění a pak cvaknutí zámku, jak někdo otočil klíčem. Dveře se pootevřely. A v nich stála asi osmnáctiletá dívka. Naposledy ji viděl jako dvanáctiletou, zamazanou od bláta, s rozčuchanou hřívou vlasů kolem hlavy a rošťáckým úsměvem od ucha k uchu.

Nyní však před ním stál takřka přesný odraz George Obela.

Na kratičký okamžik měl pocit, že se dívá do tváře svého přítele, a rty se mu bezděky zvedly do malého úsměvu. Ten moment však rychle pominul, když dívka promluvila napjatým, nedůvěřivým hlasem: „Ano? Přejete si?“

Jeho mysl ji v duchu porovnávala s obrazem jejího otce. Byla menší postavy, se širokými boky, silnými stehny a výrazným pasem, od ramen vzhůru se však více podobala Georgeovi. Ve tváři měla tentýž výraz jako její otec, zamyšlený a vážný. Stejně

tak s ním sdílela tvar očí, brady, dokonce i lícních kostí. Její kudrnaté vlasy měly barvu podobnou rezavé mědi. Dívka byla oblečená do modrého tílka a černých tepláků. Vypadala, jako kdyby ji právě vyrušil z příprav ke spaní. V ruce svírala kartáček s pastou, která měla co nevidět měla líně skápnout na podlahu.

Osud si s ním krutě pohrál, vskutku. Celé ty roky ji nechával sledovat, aby se ujistil, že je v pořádku, a přitom s ní jedinkrát nenavázal přímý kontakt. A nyní, když před ní stál, se díval do tváře tolik podobné tomu, kdo ho pronásledoval v těch nejhorších snech jako připomínka toho, čeho se dopustil.

Zklamal. A zradil.

Před očima mu vytanul obličej naplněný bolestí, překvapením a výčitkami, než se k němu tehdy otočil zády. Dodnes téměř slyšel, jak za ním George volá jeho jméno. Prosil ho, naléhal, aby zůstal, aby mu pomohl, aby ho...

Zachránil. Ušetřil před rozsudkem, který nad ním on sám vynesl.

„Vy jste...“ Dívka na něj překvapeně vytřeštila oči a ve tváři se jí mihl výraz poznání. „Ne, to nemůže být pravda...“, šeptla slabě. „Přece... jste nebyl skutečný...“ Zavrtěla hlavou, jako kdyby byl pouhou představou, kterou mohla jednoduchým pohybem odehnat. Když však nezmizel, ustoupila o dva kroky zpátky, kartáček s pastou jí přitom vypadl z ruky.

„Carys,“ oslovil ji měkce a smutně se na ni usmál, ačkoliv ho jed uvnitř rval na kusy.

„To nemůže být pravda,“ opakovala.

„Vyrostla jsi a... tolik se podobáš otci.“

Dívka zavrtěla hlavou a vztáhla před sebe ruce, jako kdyby ji snad chtěl uhodit. „Ne, ne, ne, prosím.“

„Neboj se,“ snažil se ji uklidnit mírným tónem, ke kterému se musel nutit. Vykročil směrem k ní, do bytu. Předstín byla vymalovaná teple žlutou barvou. Po levé straně stál botník a věšák na kabáty. Na stěnách viselo několik zarámovaných fotografií.

Carysina tvář se stáhla strachem.

„Nenechám se odvést!“ vykřikla roztřeseným hlasem. Vypadalo to, že se co nevidět rozpláče nebo omdlí. Byla tak bledá, až na jejím špičatém nose vystoupily jemné pihy, které byly vidět i v tlumeném světle předstíne.

„Nic ti neudělám,“ hlesl ztěžka. Hlava se mu zatočila. „Tvůj otec... Nechtěl... nechtěl jsem mu ublížit. Ještě... ještě není pozdě.“ Všechno v jeho nitru se prudce zvedalo a kroutilo, přesto se to rozhodl udělat. Musel splnit alespoň jeden slib, za který mohl získat nepatrný střípek vykoupení.

Než však stačil cokoliv dalšího udělat nebo říct, zvedl se v něm nový příliv agonie, který ho srazil na kolena.

„Pane... pane Caele!“ slyšel nad sebou dívčin vyděšený hlas. Okamžik nato byla u něj. Přiklekla k němu a on rozechvělým periferním viděním sledoval, jak její ruce na moment zaváhaly. Pak ho pevně zachytily, než se horní část jeho těla zřítíla k podlaze. Držela ho za ramena, snažila se bojovat s jeho váhou a paže se jí přitom slabě třásly.

Zvedl k ní pohled. Měla oválný obličej, zdálo se však, že její rysy byly až nepřiměřeně rozmáchlé – příliš velké šedivé

oči posazené blízko sebe, výrazný špičatý nos, široká ústa, která byla jedinou odlišností od podoby jejího otce. Její laskavá tvář se stáhla panikou.

„Prosím vás, zvedněte se!“ Slabě s ním zatřásla a pokusila se ho vytáhnout na nohy. Z úst se jí vydralo namáhavé zasténání. Byl však příliš těžký, než aby ho dokázala zvednout.

„Bože, co mám dělat, co mám dělat...“ Hlas se jí začal plačtivě lámat. „Musím zavolat záchranku.“ Zběsile se rozhlížela na všechny strany, její oči pátraly po mobilu.

„Pomoc!“ vykřikla. Její hlas se však jen slabě rozléhal v ozvěnách po chladné, tiché chodbě domu. „Prosím, pomoc, pomozte nám někdo!“

„Ššššš, ššššš, to bude dobré,“ snažil se ji uklidnit chraplavě. Zrak se mu vytrácel, rozmazával a zase zaostřoval, přesto dokázal ještě rozeznat slzy v jejích očích společně s panikou, která z nich číselá. Nezasloužil si její slzy. Z posledních sil ji chytil za paže. Jeho umírající mysl se stočila k jediné věci.

Musel věřit, že je dcerou svého otce. Že je stokrát lepší než on sám.

V duchu se nad tou myšlenkou smutně pousmál. Byla příliš mladá. Naivní. Možná ale, že někoho takového město potřebovalo, stejně jako potřebovalo jejího otce. Doufal jen, že její osud bude jiný.

Bolest se stávala nesnesitelnou a on věděl, že ho smrt konečně našla.

Neslyšel, co mu Carys říká, necítil dotyk jejích rukou, když se ho znovu a znovu pokoušela zvednout. Z posledních

sil namočil svůj ukazovák do krve, která se mu začala hrnout z úst a stékat z koutků po bradě. Jen slabě cítil její horkost, její železitou chuť. Roztřeseným prstem přejel po dívčině čele a zanechal tam tmavou šmouhu.

Dávil se vlastní krví, držel se života konečky prstů.

Víčka mu ztěžka klesla, nedokázal je už zvednout. Přiměl se k poslední mocné myšlence pána kouře a kamene.

Čas kolem nich se na jediný úder srdce zastavil. Skrze své prsty k ní vyslal veškerou svou moc, která v něm dlela dlouhá staletí, byla mu stálou společnicí od okamžiku, kdy ji on sám získal před smrtí otce. Nyní byla řada na něm, aby ji předal někomu jinému. Rozloučil se s ní jako se starou přítelkyní. Nesměla zemřít společně s ním.

Poslední myšlenka. Naposledy se rozhodl být milosrdný. Vyslal slova, která se otiskla dívce v mysli.

Jako z velké dálky ještě slabounce zaslechl, jak ho volá a prosí, aby zůstal. Podobně jako její otec. Pak se však i její hlas vytratil do neznáma. Cael se nechal pohltit slabostí, která ho nyní plně ovládla. Jeho tělo opustila veškerá síla. Dívka ho už nedokázala udržet. Dopadl ztěžka na zem, to už však necítil. Ani to, jak se pomalu mění v prach, ve stále drobnější a drobnější zrnka, až se nakonec rozplynul úplně.

Jeho poslední částechy se vsákly do okolí.

Lord Cael Marling, vládce Severu, pán kouře a kamene, byl mrtev.

PRVNÍ KAPITOLA

Carys si po probuzení pomyslela, že včera vážně neměla sníst celou tabulku čokolády a plnou mísu popcornu. Jinak si nedokázala vysvětlit, proč jí je tak neskutečně špatně. A nejen od žaludku. Hlava jí třeštila, jako kdyby ji někdo do čela tloukl bez přestání kladivem. Skoro se bála posadit, aby nezačala okamžitě zvracet. Svého probuzení začala hned litovat. Ačkoliv spánek jí taky moc klidu nepřinesl. Její sny byly plné popela a kouře, které jí s každým nádechem vnikaly do plic. Dusila se. Několikrát za noc se probudila a lapala po dechu, zpocená a rozechvělá. Potřebovala se osprchovat a dát do pořádku.

„Carys? Jsi vzhůru?“ ozval se za dveřmi jejího pokoje matčin hlas.

Zaváhala, zda má odpovědět. Raději by se zavrtila hlouběji do peřin a pokusila se znovu usnout, aby přemohla bolest hlavy a podrážděný žaludek. Vzala z nočního stolku mobil a podívala se na displej. Polilo ji nepříjemné horko, když

viděla, že jí přišla zpráva od Colina. Pár vteřin zírala na jeho jméno a přemítala, zda si má esemesku přečíst. Raději se ji rozhodla ignorovat a podívala se na hodiny.

Sedm hodin dvacet tři minut. Poněkud brzké vstávání o víkendu, přesto měla dojem, že už znovu neusne.

„Jo, už vstávám,“ vypravila ze sebe chraptivě, snad dostatečně nahlas, aby ji matka slyšela.

„Fajn, akorát jsem postavila vodu na kafe,“ zněla odpověď, po které se ozvaly vzdalující se kroky.

Carys se s námahou posadila. V hlavě jí nadále tepalo, na okamžik se s ní zatočil svět.

Neměla tak dlouho ponocovat. Ani si nepamatovala, do kolika byla vzhůru. Vybavila si, že včera přišla domů, převlékla se do domácího a udělala si soukromý filmový večer. Potom, co se toho dne stalo, to potřebovala jako sůl. Po dvou romantických komediích strávila zbytek večera hraním posledního *Dragon Age*.

Překvapeně se zamračila, když si všimla, že je počítač na jejím nevelkém pracovním stole stále zapnutý. Copak ho nevypínala? Nebyl to zrovna nejnovější model a Carys se snažila, aby jí sloužil co nejdéle. Zvlášť když na něm byla schopná hrát hry klidně deset hodin v kuse.

Zvedla se, vypnula ho a vydala se do kuchyně.

Její matka Elena už seděla u malého jídelního stolu pro dva. Světle hnědé kudrnaté vlasy měla stažené do rozčuchaného drdolu, aby jí nepadaly do očí, a trochu se mračila. V pravé ruce svírala iPad, v levé šálek s kávou. Vedle na stole měla několik papírů a propisku.

Carys se zastavila ve dveřích kuchyně a napůl zaraženě, napůl pobaveně sledovala, jak matka přiblížila hrnek ke rtům a pak ho zase oddálila, aniž by se jedinkrát napila. Když tenhle pohyb zopakovala snad už po sedmé, Carys se na ni usmála: „Posiluješ zápěstí?“

Elena k ní krátce zvedla nepřítomný pohled, pak si však uvědomila, co má její dcera na mysli.

„Ha, ha. Taky ti přeju dobré ráno.“ Konečně upila z hrnku a pak se vrátila zpátky k novinám na internetu.

Carys se k ní došourala, líbla ji na tvář a pak si šla uvařit zelený čaj. Z kredence vytáhla lékárničku, vylovila prášek a zapila ho vodou. Bolest hlavy za chvíli trochu polevila, žaludek však měla stále na jako vodě.

Vzala si svůj šálek ke stolu a posadila se.

„V kolik jsi přišla?“

Elena nereagovala, byla plně zabraná do čtení. Carys si tiše povzdychla a svou otázku zopakovala.

„Hm?“ Matka se na ni ani nepodívala. Carys tušila, že ji slyšela už napoprvé, jen se snažila vyhnout odpovědi.

„Mami?“

„V půl třetí,“ přiznala Elena neochotně.

„Ráno?“

„Ne, odpoledne. Jasně že ráno.“ Elena si povzdychla. „Prostě jsme to s Loganem trochu protáhli,“ řekla na svou obhajobu.

Carys byla hodnou chvíli potichu a upíjela svůj čaj.

„Mohlas u něj přespát,“ podotkla nakonec, i když cítila, jak ji v hrudi nepříjemně píchlo. Rychle ten pocit potlačila.

Neměl tam co dělat. Chtěla, aby její matka byla šťastná. Nemohla přece předpokládat, že Elena bude do konce života vysedávat u otcovy fotografie v nějaké zoufalé naději, že se jednoho dne vrátí.

„To už je teď jedno,“ mávla nad tím rukou Elena a pak konečně na dceru pohlédla: „Raději se v klidu vyspím doma. Co ty? Jak proběhl tvůj večer? Byli jste s Colinem na večeři? Jak je to dlouho, co jste spolu – měsíc?“

Carys zaplavila horká vlna výčitek. „Dva měsíce.“

„Aha, tak dva,“ pousmála se Elena. „Povídej, jaký jste měli včera program.“

„No...“ ztěžka polkla. Ta slova ji pálila na jazyku, nedokázala je dostat ven. Kdykoliv měla pocit, že už je vysloví, zase jí vklouzla zpátky do krku jako mazlavý knedlík. Z tohohle se ale vykroutit nemohla. „Rozešli jsme se.“

Elena studovala její tvář, zatímco Carys sklopila oči ke svému hrnku. V duchu si říkala, kdy to přijde. Nevěděla, jestli má počítat do padesáti, nebo do sta, ale dříve či později...

„Ty ses s ním rozešla.“ Nebyla to otázka, ačkoliv by se v tu chvíli nabízela.

„Nefungovalo to,“ řekla Carys s pokrčením ramen, hrud se jí však při těch slovech nepříjemně sevřela.

Elena sraštila obočí a nasadila vševědoucí mateřský tón: „Carys.“

Povzdychla si. „Vážně, mami. On byl milý a hodný, ale prostě... občas nechápal můj smysl pro humor a... a... nebyl

tolik zapálený do věcí, které jsme měli společně rádi. A já se zas tolik nezajímala o to jeho cestování. Poslední dobou mi neustále omílal, jak dostane od rodičů výlet po Evropě, co všechno má s sebou sbalené a jaký má s tím zařizování a...“

„Carys.“

Zarazila se v púlce věty. Ani si neuvědomila, jak začala při řeči drmolit, ostatně jako vždycky, když se kvůli něčemu cítila provinile a měla potřebu se okamžitě obhájit. Semkla rty a uhnula matčinu znepokojenému pohledu. To bylo na tom nejhorší – Elena se na ni nedívala s výčitkami, pochopením nebo rozčilením. Ne, v jejím pohledu bylo něco daleko horšího.

Lítost.

„Mohlas mi zavolat. Přijela bych za tebou, abys nebyla sama. A neříkalas mi ještě před týdnem, že ho máš ráda?“

„To jo, já ho mám ráda, ale... nebyla jsem do něj zamilovaná,“ Carys se na židli ještě víc nahrabila. Pokoušela se vyhýbat matčinu pohledu, očima se zavrtávala do čaje, z kterého se slabě kouřilo.

Elena si posmutněle povzdychla. „Carys, tohle přece...“

Nechápala, proč je jí najednou do pláče. Dokonce ani včera, když to oznámila Colinovi do očí, se takhle mizerně necítila. A to musela přetrpět jeho zmatek, snahu to napravit a pak, když ukázala, že to myslí vážně, i jeho nechápatý hněv.

Přinutila se v duchu vyjmenovat všechno, co si opakovala tolikrát předtím, veškeré důvody, které ji k takovému rozhodnutí přiměly.

„Nemělo to cenu, mami. Vážně. Jen bych na něj akorát byla víc a víc protivná, protože bych se k tomu nutila. Takhle je to lepší.“ *Pro nás oba. Hlavně pro něj.*

„Pokud jsi do něj nebyla zamilovaná už předtím, proč ses s ním nerozešla dřív?“ Zklamání v Elenině hlase působilo jako nasypání soli do otevřené rány. „Proč ses s ním vůbec dávala dohromady?“

Protože nechci být sama.

„Doufala jsem, že se třeba nakonec zamiluju,“ odpověděla Carys a pokrčila rameny. Nebude kvůli tomu plakat. Ona se přece rozešla s ním. Měla ho ráda alespoň natolik, aby to ukončila včas, než ho zraní daleko víc. Nechtěla, aby byl s někým, kdo si ho nezasloužil. Kdo ho využíval jen jako náplast na temnou, otevřenou ránu ve své hrudi, jež se za ty dlouhé roky nezacelila.

Elena se na Carys laskavě pousmála. „Na světě je přece dost chlapů, aby ses nemusela nutit do vztahu s někým, koho ani nemiluješ,“ prohlásila zkušeně. Natáhla se přes stůl a jemně stiskla dceřinu dlaň. „A taky nevím, proč sis vzala do hlavy, že tě všichni nakonec opustí. Než najdeš toho pravého, nejspíš budeš mít nastokrát zlomené srdce. Lidi budou do tvého života přicházet a odcházet a ty to často nebudeš moct ovlivnit. Ale jednou se najde někdo, kdo zůstane. Ne všichni jsou jako tvůj otec. Neměla bys podle jednoho špatného příkladu soudit všechny.“

Byla to hezká rada. Nebýt těch posledních slov Carys by si ji ráda a ochotně vzala k srdci.

„Táta nás neopustil,“ prohlásila po chvíli ticha, když si byla jistá, že se jí nebude třást hlas. Musela otce hájit přede všemi, občas i před sebou samou. Někdo z nich dvou v něj musel věřit.

Elena se na ni podívala se směsicí zklamání a hněvu. Od-táhla ruku. „Nezačínej s tím zase.“

„Nevíš, co se stalo doopravdy,“ namítla Carys s narůstajícím rozčilením. „Nikdo to neví. Nemůžeš říct, že nás opustil.“

„Všechno nasvědčuje tomu, že ano,“ opáčila Elena nekompromisně a narovнала se. „Prostě je pryč.“

„To, že policie nenašla dost důkazů...“

„Carys, přestaň s tím!“ utnula ji matka rázně. „Kolikrát jsme se o tom už dohadovaly? Tvůj táta odešel. Opustil nás. Pamatuješ si ještě, co nám tehdy řekl?“ V Elenině hlase se ozvaly stopy staré bolesti, ty však byly smíchané s rostoucím hněvem, který číšel z každé slabiky. „Že bude přespávat v archivu kvůli nějakému dlouhodobému výzkumu. A jak to pak dopadlo! Nikdo z jeho práce ho tam ani neviděl. Auto a věci, které si vzal s sebou, byly pryč. Možná měl milenku, nebo byl do něčeho namočený. Nevím, a ani to nechci vědět.“

Carys cítila, jak jí při matčiných slovech zahořely tváře.

„Chápu, že je těžké to přijmout, věř mi, že ani pro mě to není jednoduché. Ale tak už to prostě je, je mi líto,“ uzavřela to Elena odměřeným, studeným tónem.

Chvíli bylo ticho.

„Neměly jsme to vzdát,“ hlesla Carys tiše.

Eleně po tváři přeběhl stín hněvu. „Nemůžeš doufat, že se jednoho dne objeví ve dveřích a ukáže se, že ho unesly pohádkové bytosti!“ odsekla netrpělivě.

Carys ucítila, jak se jí srdce při matčiných slovech bolestně stáhlo. Připadalo jí, jako kdyby jí bylo zase dvanáct, kdy neustále všem opakovala, že by se její tatínek jen tak nevy-pařil. Že by je neopustil. Sliboval jí přece, že ji ochrání před vším zlem. A ona jeho slibu věřila víc než čemukoliv jinému.

„Mohou za to bytosti z Šerosvěta,“ říkávala každému, kdo ji byl ještě ochoten poslouchat. „Oni za to můžou!“

„Je ti osmnáct,“ pokračovala Elena nemilosrdně dál. „Měla by ses už trochu vzpamatovat. Postavit se na vlastní nohy a nečekat na tátu, že tě zachrání.“

„Nepotřebuju výchovné lekce,“ odsekla Carys prudce, hlasitěji, než měla původně v úmyslu. Elena se na ni zamračila, v očích se jí však bolestně zablesklo. Vypadalo to, že chce ještě něco říct, pak však sklopila zrak zpátky k obrazovce.

„Je potřeba nakoupit,“ pronesla hlasem bez jakýchkoli emocí.

Carys cítila, jak se jí nitro sevřelo ještě silněji. Dříve jejich společné snídaně milovala. Byla to jedna z mála tradic, jež dokázaly zachovat i poté, co její otec zmizel. Měla pocit, že alespoň v těch malých rituálech, které se snažily dodržet jako rodina, i když neúplná, zachovávají jeho památku. Nyní by však byla radši, kdyby její matka strávila noc u svého přítele a předešlo se rodinným dramatům hned takhle po ránu.

„Jen se obléknu a vyrazím.“

„Fajn,“ Elena pokývla hlavou, ale jako by vlastním slovům věnovala jen poloviční pozornost. Prstem poklepala na jeden z papírů na stole. „Tady máš seznam.“

„Dík.“

Elena už na to nic neřekla, jen se zvedla se svým nedopitým šálkem a iPadem v rukou a zamířila do obývacího pokoje. „Peněženku mám v tašce na botníku,“ dodala, když už byla téměř u dveří. Pak se zarazila. „Jo, a v předsíni je nějak moc prachu, mohla bys vyluxovat.“

Carys polkla. „Hm,“ byla jediná odpověď, na kterou se v tu chvíli zmohla, aby nevyvolala novou hádku.

Za Elenou se tiše zavřely dveře a Carys osaměla. Dopila svůj šálek, zatímco se dívala na místo, kde předtím seděla její matka. Snažila se nevnímat bolestné výčitky, které se jí vkrádaly pod kůži. Potrásla hlavou, jako kdyby se jich tím pohybem mohla zbavit.

Přitáhla si k sobě nákupní seznam společně s propiskou. Jejím hrotem pak sledovala jednu položku po druhé, napsanou matčiny úhledným písmem.

Toaletní papír, tři větší cibule, cherry rajčata, česnek, těstoviny...

Než dočetla, začala si bezděky čmárat na kraj papíru. Nechtělo se jí nic dělat. Kdyby mohla, nejraději by si zalezla zpátky do postele a spala tak dlouho, dokud by se všechny její problémy nějakým kouzelným způsobem samy nevyřešily.

Nakonec se zvedla od stolu. Odešla se osprchovat a převléknout, aby mohla vyrazit na cestu.

Carys byla ráda, že dojela do supermarketu dřív, než začala bouřka. I když si mohla od Eleny půjčit auto, rozhodla se pro hromadnou dopravu. Domů rozhodně nespěchala.

Vzala nákupní vozík a pomalu se s ním rozjela mezi regály. Chvillemi si opřela jednu nohu o podvozek, zatímco druhou se odrazila a vozila se po hladkém linu v prázdných uličkách. Děkala to ve chvíli, kdy si byla jistá, že ji nikdo nevidí; nesnášela na sobě pohoršené nebo nechápavé pohledy důchodců a zaneprázdněných, nervózních maminek, které tady v těchto ranních hodinách mohl člověk potkat. Jindy by takhle zrána bylo v obchodě víc lidí, zdálo se však, že kvůli špatnému počasí se nikomu moc nakupovat nechtělo. Což Carys naprosto vyhovovalo.

Vytáhla z kapsy matčin nákupní seznam. K vlastnímu překvapení si povšimla vlastních klikyháků v rohu papíru. *Anmarli. Cinderova 201/24. Morigan*. Zamračila se na ta slova. Nechápala, proč by si napsala nějakou náhodnou morigan-skou adresu hned vedle dětsky vyvedené včelky a slunce. Nedokázala se však zbavit pocitu, že je ta adresa nějakým způsobem důležitá.

Zastavila se u pultu s masnými výrobky, a zatímco vybírala, koutkem oka zpozorovala... Určitě se jí to jen zdálo. Necelé tři metry od ní stála postarší žena v šedivém svetru a dlouhé hnědé sukni, která mžourala skrz kulaté tlusté brýle na saláty před sebou. Působila zmačkaným, neupraveným